

РЕШЕНИЕ

№ 2531

гр. София, 15.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 17.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **7173** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК вр. чл. 159 от ЗДвП и Наредба № 1-157/01.10.2002г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на МПС, отчета на водачите и тяхната дисциплина.

Административното дело е образувано по протест на И. Ц. –прокурор в СГП с искане за обявяване на нищожност на издаденото от Сектор ПП при СДВР – СУМПС №[ЕИК]/24.06.2010г. На И. Г. Б., български гражданин, с ЕГН [ЕГН].

В протеста се сочи, че СУМПС е издадено в нарушение на закона и при липса на компетентност. При издаването му заявителят е посочил в подписаната декларация пред органа адрес на обичайното си местопребиваване в Република България. В този случай съгласно чл. 7 т.3 б“б“ и чл. 12 от Директива 2006/126/ЕО подновяването на свидетелството за управление на МПС се извършва от държавата-членка, на чиято територия е обичайното местопребиваване на лицето. Директивата е транспонирана в националното законодателство – чл. 151 ал.5,7 и 9 и §6 т.46 от ДР на ЗДвП и националният компетентен орган – в случая Сектор ПП-КАТ при СДВР е компетентен да издаде СУМПС. Приложени са доказателства – справка от граничен контрол, от която е видно, че обичайното пребиваване на лицето е извън територията на Република България, тъй като е живял повече от 185 дни на територията на Република Германия или друга държава. Тези факти се потвърждават и от данните за призоваването на лицето по настоящото производство. Поради това се иска обявяване

на волеизявлението за нищожно.

Ответникът – Сектор ПП при СДВР не изразява становище по делото.

Заинтересованата страна – И. Б., редовно призована, чрез залепяне на уведомление, не се явява.

Като съобрази приетите по делото доказателства, становищата на страните и приложимия закон и след служебна проверка на оспорения индивидуален административен акт за валидност и законосъобразност на всички основания по чл. 146 от АПК, съдът намира за установено следното от фактическа и правна страна:

СУМПС представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 ал.2 от АПК, който е индивидуален удостоверителен документ от значение за признаване и упражняване на права, защото удостоверява придобита правоспособност на водача да управлява МПС от съответната категория. Този му характер е записан изрично в разпоредбата на чл. 2 ал.1 от Наредба № 1-157/01.10.2002г.

Оспорване с искане за обявяване на нищожност на волеизявлението по издаване на административен акт е допустимо на осн. чл. 149 ал.5 от АПК без ограничение във времето като на осн. чл. 16 ал.1 т.1 АПК прокурорът има това правомощие.

II. протест е процесуално ДОПУСТИМ.

Разгледан по същество протестът е **ОСНОВАТЕЛЕН**.

На 22.06.2010г. И. Б. е подал в Сектор „Пътна полиция“ при СДВР заявление за издаване на СУМПС, поради изтичане срока на валидност на предходното. Приложила е всички изискуеми документи за физическа и психическа годност, както и декларация за обичайно пребиваване на територията на Република България. Декларирала е във вр. чл.151 ал.5 и ал.7 от ЗДвП, че е установил обичайното си пребиваване в Република България по смисъла на § 6 т.46 от ДР на ЗДвП на адрес в България. Заявила е също и че не притежава свидетелство за управление на МПС, издадено от държава-членка на Европейския съюз. В Иницираното по заявлението безспорно административно производство е завършило с издаването на искания от заявителя акт - СУМПС.

На 11.08.2020г. Е получено писмо , с което немските компетентни власти са уведомили българските, че от 03.10.20г. Пребивава в Германия, поради което издаденото ѝ българско свидетелство е в противоречие с Директива 2006/126/ЕО , в частта относно обичайно пребиваване.

В чл. 4 ал.1 от Наредба № 1-157/01.10.2002г., приета въз основа законовата делегация на чл. 159 ЗДвП, е определен материално и териториално компетентният орган, който има правомощие за издаването на СУМПС и това са звената „Пътна полиция“ при ОД на МВР според постоянния адрес на лицето. СУМПС е издадено в предписаната и одобрена форма по образец.

Действително видно и от справка НБДН Б. е с постоянен адрес в България, но настоящ в Германия.

Съгласно чл. 151 ал.9 от ЗДвП подмяна на СУМПС се извършва при изтичане срока на валидност. СУМПС съгласно чл. 151 ал.5 ЗДвП се издава на лица, които са установили обичайното си пребиваване в Република България, за което обстоятелство подписват декларация. Съгласно ал.7 едно и също лице може да притежава само едно свидетелство за управление на МПС, издадено от държава – членка на Европейския съюз.

Условията и редът за издаването, както и за подновяването на издадено СУМПС при изтичане срока му на валидност са уредени в приетата на осн. чл. 159 ЗДвП Наредба № 1-157/01.10.2002г. Съгласно чл. 15 ал.1 т.1 от наредбата подмяна на СУМПС се извършва при изтичане срока на валидност, а според ал.2 – за подмяната, водачите подават документите, посочени в чл. 13 ал.1 т.1 – заявление по образец, т.3 – медицинска карта за оценка на физическа годност и т.6 – декларация, че обичайното му пребиваване не е в друга държава – членка на Европейския съюз, и че не е притежател на валидно свидетелство, издадено от държава – членка на Европейския съюз.

В § 6 т.46 от ДР на ЗДвП е дадена легална дефиниция на понятието „Обичайно пребиваване в Република България“. Това е мястото, където дадено лице обикновено живее повече от 185 дни през последните 12 последователни месеца поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки - поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където то живее. За обичайно пребиваване на лице, чиито трудови връзки са на различно място от личните му връзки и което вследствие на това последователно пребивава на различни места в две или повече държави членки, се смята мястото, където са личните му връзки, при условие че лицето редовно се връща там. Спазването на последното условие не е необходимо, ако лицето пребивава в дадена държава членка за изпълнение на задача с определена продължителност. Следването в университет или в друго учебно заведение не се смята за смяна на обичайно пребиваване.

Документите от Германия, сочещи, че пребиваването на жалбоподателката е извън Република България, считано от 2010 г. са официални такива, поради което и съдът ги кредитира. От предоставените данни от германските компетентни органи е видно, че към датата на подаване на заявлението за подновяване на СУМПС жалбоподателката не е била с обичайно местопребиваване на територията на Република България, поради което началникът ОПП-СДВР не е имал компетентност да се произнесе по заявлението за подновяване на СУМПС със заявител А. К. и волеизявлението за издаването на такъв е нищожно.

Доколкото, съгласно трайната съдебна практика, всяка некомпетентност опорочава административния акт до такава степен, че същият се явява нищожен, то и волеизявлението за издаване на СУМПС на И. Г. Б., която няма обичайно пребиваване в Република България към дата на подаване на заявлението, следва да бъде обявено за

нищожно.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНО волеизявление за издаване от ПП СДВР на СУМПС №[ЕИК]/24.06.2010г. На И. Г. Б., български гражданин, с ЕГН [ЕГН].

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: